

Angelica Bråten filmprosjekt - dokumenterer og viser norske forhold

Angelica Bråten som er adoptert fra Colombia synes nyhetene fra Danmark om bedre oppfølging av utenlandsadopterte er lovende, og håper at flere nå får øynene opp for at utenlandsadopterte i Norge også trenger bedre oppfølging. Selv har hun sett behovet for dette i lengre tid og har nylig begynt å jobbe med en film om temaet.

TEKST:
STIG FLESLAND

– Hvorfor ville du lage en dokumentarfilm om oppfølging av utenlandsadopterte?

– Først og fremst fordi jeg selv er adoptert og har gjort meg noen erfaringer – ikke minst på egen hånd. Jeg har selv ikke hatt en god oppvekst og ser at det kanskje kunne vært annerledes med en bedre oppfølging. Med en film ønsker jeg å sette søkelyset på de problemene som kan møte adopterte og familien deres, sier Angelica Bråten til Adopsjonsforum.

– Hvilke problemer tenker du på?

– Jeg har sett og lært at det er høy selvmordsrate blant adopterte, og vi vet at det ikke er noe sted de kan henvende seg med tanker og problemer som er spesielle for denne gruppen. Jeg har også sett at det kan være vanskelig å finne den “naturlige” tonen, noe som kommer tydeligere frem når barna kommer i tenårene og søker sin egen identitet. Ungdommer kan da kanskje føle at de i mindre og mindre grad er

en del av familien når de sammenligner seg med dem. Det kan være fordi de ikke når samme mål som andre i familien, eller at de blir mer bevisst på de synlige forskjellene. Dette kan hende de vil utforske med å spille på kontraster. Foreldre kan da, for eksempel, respondere med å bli redde for å «miste» barnet og vil derfor ha det nærmest og tettest mulig, noe som kan skape motstand.

– Hvordan tenker du at filmen skal bli?

– Jeg vil gjerne fortelle historien til adopterte og familiene deres, fortelle om reglene og lovverket og forhåpentligvis synliggjøre behovet for mer kompetanse på området.

– Hva mener du om adopsjonsforeningenes ønske om å opprette et offentlig kompetansesenter for adopsjon?

– Jeg synes det er flott, og det er noe jeg også har jobbet med og fortsatt jobber med. Stadig flere får opp øynene for at

Angelica Bråten

det er behov for et tilbud til adopterte og deres familier i etterkant av en adopsjon. Jeg håper det er mulig å jobbe sammen mot dette målet.

– I Danmark er det innført en ordning med tett oppfølging av adoptivfamilier i etterkant av adopsjonen. Hva synes du om dette?

– Det er på en måte betryggende at det er noen land som går foran for å skape denne type tilbud. Norge har vært veldig passive på dette feltet, og det har vært en ikke-sak lenge. Derfor er det bra at andre land går foran og viser at det lar seg gjøre. Samtidig er det skuffende at det ikke har kommet et tilbud for lenge siden her i Norge.

– Fra i år innførte Danmark også en prøveordning med rådgivning for voksne adopterte. Burde vi hatt et tilsvarende tilbud i Norge?

– Ja!

– Du har selv holdt kurs for voksne

adopterte i Norge. Hvilke erfaringer har du gjort deg med dette kurset?

– Jeg opplever at det er et stort behov for adopterte å få satt ord på hvem de er, sammen med noen som faktisk forstår utgangspunktet deres. Og jeg ser at det hadde vært viktig å jobbe med familien som en enhet. Altså at man tar for seg hele familien, ikke bare barnet/ungdommen eller bare foreldrene. For best å møte barnets behov må man jobbe med hele familiens dynamikk. Samtidig opplever jeg, basert på tilbakemeldingene jeg har fått, at mange ikke har et sted de kan henvende seg med sine adopsjonsutfordringer og at de gjerne skulle hatt et slikt tilbud i det offentlige. For å si det litt enkelt: Flere har et uttrykt behov for et slikt tilbud, men kan ikke ta seg råd til det som er av eksisterende private tilbud.

– Har dette endret seg over tid? Altså at det kan være en generasjonsforskjell på hvordan det var da du selv vokste opp og hvordan det er nå?

– Ja, jeg ser at generasjonene har endret seg. Tidligere var det et tydeligere fokus på at idet adopsjonen var gjennomført var barnet vårt og det skulle bli ekte norsk. Jeg opplever at det er et større fokus på røtter nå, noe jeg helt klart mener er en positiv forandring som kommer av mer kunnskap om adopsjon blant annet fordi vi har fått flere voksne adopterte.

– Hva håper du å oppnå videre i ditt arbeid med adopterte?

– Jeg håper å oppnå en forandring. Jeg har holdt på med dette siden 2007 – på frivillig basis – og jeg håper at alles arbeid med dette kommer til å gjøre noe med situasjonen for adopterte. At vi får til et tilbud til familier og adopterte barn og ungdommer, som virkelig trenger det.

– Når er filmen ferdig?

– Etter planen skal filmen være ferdig i 2018, men jeg er fortsatt tidlig i fasen. Det gjenstår altså mye jobb!